

Jsou Vánoce a možná jedny z nejmoc nostalgickejch v mým životě. A tak, jak všichni koukají na pohádky, brouzdám ve svém PC a vybírám si jenom, co mě baví. Ale to, co jsem objevil, mě sebralo. Kdo to sem dal, odkdy to tu je!? Ale už mě to sežralo, už čtu a odpoledne utíká. Přiblblý Dobroty přikovaly národ k TV a mě pálej oči (ba ne vlastně, to mě pálej jenom teď, co píšu. Když jsem hltał povídky z posledních deseti let vašeho oddílu tak byly vlhký dost...).

Nikdo z těch povídek mě nezná a já znám od vidění - jednoho vidění - jenom jejich autory. Přesto jsou taky o mně a o mejch kamarádech s velkým K. Stochov, nebo Kladno...

Chtěl bych se svěřit, snad to nebude troufalý a když, tak aspoň Kvíčalovi a Cvrčalovi:

Celej život jsem se snažil prožít Vánoce nějak netradičně, ne pro tu originalitu, ale pro ten hlas, co mi našeptává, že tak je to přirozenější. Jet na hory, uválet se s dětma k smrti ve sněhu a složit pak nohy, co si táákhle odfouknou od těsnejch lyžáků u krbu v horský chalupě. Večer ozdobit pravejma svíčkama z vosku nákej stromek venku a děti vyhnat pro dárky do jiskřivý noci. Ten sen je pořád snem, pochybuju, že dojde naplnění, protože je spousta okoností, který tomu stojej v cestě. A tak, jako náhražku za tu chiméru, vzal jsem si do hlavy léto, který s tím nesouvisí jenom zdánlivě. Jsou totiž v tom běžným uspěchaným životě chvíle, takový zlomky vteřin, kterejm říkají „de ja vu“. A ty vás dokážou nabít takovou energií, co se o ní zpívá ve všech písničkách, který čekaj na jaro.

A jedna taková mi připomněla víkend letos na konci května...

Ty dny ve mně rozfoukaly tu pohasínající jiskřičku naděje, že je možný to vrátit, že to není ztracený. Byli jsme na Krávovně stavět klukům letní tábor. Zas byl batoh a les a oheň a spousta dětí, co nechtěly jít spát a spousta písniček, co jsem už neznal, lžíce a konzervy, co jsou v rámci wellness zapovězený... O půlnoci jsem šel spát. Jako vůl. Neseděl jsem se všema až do rána. Neuměl jsem, tak jako dřív, dokonale sbalit bágel. A odjížděl jsem autem (!) Přesto to ve mně zanechalo pocit, že by se to podalo, že by stačilo málo a zase bych v tom jel.

Díky za to! Neumřelo to, ten konzum to neudusil, je to pořád ve mně a dá se to probudit. Možná na ten vlak, ve kterým o víkendech všichni jedete nasednu a možná jednou přjdou i ty Vánoce.

Stochov, 25.12.02 , Jirka